

EUROPEES PARLEMENT

1999

2004

Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

DEFINITIEVE VERSIE
A5-0388/2000

6 december 2000

*

VERSLAG

over het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van een voorstel voor een verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur
(9667/2000 – C5-0374/2000 – 2000/0810(CNS))

Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

Rapporteur: Gérard M.J. Deprez

Verklaring van de gebruikte tekens

- * Raadplegingsprocedure
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **I Samenwerkingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- **II Samenwerkingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt
- *** Instemming
Meerderheid van de leden van het Parlement, behalve in de in de artikelen 105, 107, 161 en 300 van het EG-Verdrag en in artikel 7 van het EU-Verdrag bedoelde gevallen
- ***I Medebeslissingsprocedure (eerste lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen
- ***II Medebeslissingsprocedure (tweede lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van het gemeenschappelijk standpunt
Meerderheid van de leden van het Parlement voor de verwerping of amendering van het gemeenschappelijk standpunt
- ***III Medebeslissingsprocedure (derde lezing)
Meerderheid van de uitgebrachte stemmen voor de goedkeuring van de gemeenschappelijke ontwerp tekst

(De aangeduide procedure is gebaseerd op de door de Commissie voorgestelde rechtsgrondslag.)

INHOUD

	Blz.
PROCEDUREVERLOOP.....	4
WETGEVINGSVOORSTEL.....	5
ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE.....	9
TOELICHTING	10
ADVIES VAN DE COMMISSIE JURIDISCHE ZAKEN EN INTERNE MARKT.....	15
ADVIES VAN DE COMMISSIE VERZOEKSCRIFTEN	19

PROCEDUREVERLOOP

Bij schrijven van 18 juli 2000 verzocht de Raad, overeenkomstig artikel 67 van het EG-Verdrag, het Parlement om advies inzake het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van een voorstel voor een verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur (9667/2000 – 2000/0810(CNS)).

Op 4 september 2000 gaf de Voorzitter van het Parlement kennis van de verwijzing van dit initiatief naar de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken als commissie ten principale (C5-0374/2000).

Op 27 oktober 2000 maakte de Voorzitter van het Parlement bekend dat het initiatief eveneens verwezen was naar de Commissie verzoekschriften als medeadviserende commissie.

Op 7 november 2000 besloot de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken de Commissie juridische zaken en interne markt om advies te vragen over de rechtsgrondslag, overeenkomstig artikel 63, lid 2 van het Reglement.

De Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken benoemde reeds op haar vergadering van 29 augustus 2000 Gérard M.J. Deprez tot rapporteur.

De commissie behandelde het initiatief van de Franse Republiek en het ontwerpverslag op haar vergaderingen van 2 oktober, 7 november en 5 december 2000.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met algemene stemmen haar goedkeuring aan de ontwerp-wetgevingsresolutie.

Bij de stemming waren aanwezig: Graham R. Watson (voorzitter), Gérard M.J. Deprez (rapporteur), Maria Berger (verving Ozan Ceyhun), Alima Boumediene-Thiery, Michael Cashman, Charlotte Cederschiöld, Carlos Coelho, Giuseppe Di Lello Finuoli, Francesco Fiori, (verving Marcello Dell'Utri, overeenkomstig artikel 153, lid 2 van het Reglement), Pernille Frahm, Anna Karamanou, Timothy Kirkhope, Ewa Klamt, Baroness Sarah Ludford, Hartmut Nassauer, Elena Ornella Paciotti, Hubert Pirker, Anna Terrón i Cusí, Maurizio Turco (verving Marco Cappato), Gianni Vattimo en Christian von Boetticher.

De adviezen van de Commissie verzoekschriften en de Commissie juridische zaken en interne markt zijn bij dit verslag gevoegd.

Het verslag werd ingediend op 6 december 2000.

De termijn voor de indiening van amendementen wordt bekendgemaakt in de ontwerp-agenda voor de vergaderperiode waarin het verslag wordt behandeld.

WETGEVINGSVOORSTEL

Initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van een voorstel voor een verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur (9667/2000 – C5-0374/2000 – 2000/0810(CNS))

Dit voorstel wordt als volgt gewijzigd:

Door de Franse Republiek voorgestelde tekst¹

Amendementen van het Parlement

(Amendement 1)

Eerste visum

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 62, lid 2, **onder b), punt ii), en artikel 63, lid 3, onder a),**

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, inzonderheid op artikel 62, lid 3,

Motivering:

Het Franse initiatief heeft in feite als doel het verkeer op het grondgebied van de lidstaten te vergemakkelijken voor de houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die nog niet hun verblijfstitel hebben ontvangen, en dit voor maximaal drie maanden.

(Amendement 2)

Overweging 2 bis (nieuw)

(2 bis) Vermeden moet worden dat een onderdaan van een derde land die houder is van een door een lidstaat afgegeven nationaal visum voor verblijf van langere duur in afwachting van zijn verblijfstitel benadeeld wordt op het gebied van vrij verkeer, als gevolg van de onnodige omslachtigheid van de administratieve procedures die in de lidstaten voor de afgifte van verblijfstitels van kracht zijn.

Motivering:

Dit amendement is ingegeven door wat in de praktijk kan worden gezien: de visumplichtige onderdaan van een derde land die houder is van een visum voor verblijf van langere duur bevindt zich, in vergelijking met alle andere vreemdelingen, in de meest ongunstige situatie, en dit is juridisch onaanvaardbaar.

(Amendement 3)

Overweging 3

(3) Het is dienstig het vrije verkeer te

(3) Het is **derhalve** dienstig het vrije

¹ PB nog niet gepubliceerd.

vergemakkelijken van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel, door te bepalen dat dit visum, waarvan de houder thans slechts eenmaal over het grondgebied van de overige lidstaten mag reizen om zich naar het grondgebied te begeven van de staat die het visum heeft afgegeven, **tevens als eenvormig visum voor kort verblijf geldt**, mits de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst **en verblijf** neergelegd in de op 19 juni 1990 te Schengen ondertekende Schengenuitvoeringsovereenkomst.

verkeer te vergemakkelijken van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel, door te bepalen dat dit visum, waarvan de houder thans slechts eenmaal over het grondgebied van de overige lidstaten mag reizen om zich naar het grondgebied te begeven van de staat die het visum heeft afgegeven, **voor wat het vrije verkeer betreft tevens als verblijfstitel geldt**, mits de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst (**twee woorden schrappen**) **als genoemd in artikel 5, lid 1, onder a), c) en e)**, neergelegd in de op 19 juni 1990 te Schengen ondertekende Schengenuitvoeringsovereenkomst, **en niet op de nationale signaleringslijst van de betrokken lidstaten voorkomt**.

Motivering:

De rapporteur stelt dit amendement voor op grond van de verklaarde doelstelling van het Franse initiatief, nl. vreemdelingen met een verblijfstitel en houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel voor wat het vrije verkeer betreft op gelijke voet te behandelen.

(Amendement 4)
Overweging 4

(4) Een dergelijke maatregel is **een eerste stap op de weg naar harmonisatie van de voorwaarden voor afgifte van nationale visa voor verblijf van langere duur**.

(4) Een dergelijke maatregel is **erop gericht het vrije verkeer van onderdanen van derde landen op het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van maximaal drie maanden te vergemakkelijken**.

Motivering:

Zie de motivering bij amendement 1 en de nadere uitwerking ervan in de Toelichting.

(Amendement 5)
Artikel 1

Artikel **18** van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen wordt **vervangen door**:
"Artikel **18**
Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door een lidstaat overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Een

Artikel **21** van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen wordt **als volgt gewijzigd**:
"Artikel **21**
Na paragraaf 2 een nieuwe paragraaf 2 bis invoegen:

2 bis. Het bepaalde in lid 1 is eveneens

dergelijk visum kan gedurende drie maanden te rekenen vanaf de oorspronkelijke geldigheidsdatum ervan, tevens als eenvormig visum voor kort verblijf gelden, mits de houder ervan voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst genoemd in artikel 5, lid 1, onder a, c, d en e. Is dit laatste niet het geval, dan verleent dit visum de houder ervan alleen het recht op doorreis over het grondgebied van de overige lidstaten, teneinde zich naar het grondgebied te begeven van de lidstaat die het visum heeft afgegeven, tenzij hij niet voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a, d en e, genoemde voorwaarden of indien hij voorkomt op de nationale signaleringslijst van de lidstaat over het grondgebied waarvan de doorreis wordt gewenst."

Motivering:

Zie de motivering bij amendement 3 en de nadere uitwerking ervan in de Toelichting.

(Amendement 6)
Artikel 2

Punt 2.2. van deel I van de Gemeenschappelijke Visuminstructie wordt vervangen door:
"2.2. Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door iedere lidstaat overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Dit visum *geldt echter gedurende drie maanden te rekenen vanaf de oorspronkelijke geldigheidsdatum ervan, tevens als eenvormig visum voor kort verblijf, indien de houder ervan voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a, c, d en e van de Overeenkomst genoemde voorwaarden voor binnenkomst, die in deel IV van deze Instructie zijn opgenomen. Is dit laatste niet het geval, dan geeft dit visum de houder ervan slechts het recht om over het grondgebied van de overige lidstaten te reizen om zich naar het grondgebied te begeven van de lidstaat die het visum heeft verleend, tenzij hij niet voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a, d en e, genoemde voorwaarden of*

Punt 2.2. van deel I van de Gemeenschappelijke Visuminstructie wordt vervangen door:
"2.2. Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door iedere lidstaat overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Dit visum *wordt evenwel aangemerkt als eenvormig doorreisvisum op grond waarvan de houder zich naar het grondgebied van de visumafgevende overeenkomstsluitende partij mag begeven, met dien verstande dat de duur van de doorreis niet meer dan vijf dagen mag bedragen, te rekenen vanaf de datum van binnenkomst, behoudens wanneer hij niet voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst, of ter fine van weigering vermeld staat op de nationale lijst van de overeenkomstsluitende partij of partijen over wier grondgebied hij wenst te reizen (zie bijlage 4).*

indien hij voorkomt op de nationale signaleringslijst van de lidstaat over het grondgebied waarvan de doorreis wordt gewenst."

Vanaf de registratie op het grondgebied van de lidstaat die het visum heeft afgegeven, geniet de houder van het visum voor verblijf van langere duur voor wat het vrije verkeer betreft dezelfde rechten als houders van een verblijfstitel."

Motivering:

De door de rapporteur voorgestelde wijziging van de rechtsgrondslag brengt ook een wijziging van de Gemeenschappelijke Visuminstructie met zich mee. De paragrafen 1 en 2 van Punt 2.2 blijven ongewijzigd ten opzichte van de huidige tekst. In paragraaf 3 beschrijft de rapporteur de procedure die direct voortvloeit uit de voorgestelde wijziging van artikel 21 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen.

ONTWERPWETGEVINGSRESOLUTIE

Wetgevingsresolutie van het Europees Parlement over het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van een verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur (9667/2000 – C5-0374/2000 – 2000/0810(CNS))

(Raadplegingsprocedure)

Het Europees Parlement,

- gezien het initiatief van de Franse Republiek (9667/2000),
  - gelet op de artikelen 62, lid 2, onder b), punt ii) en 63, lid 3, onder a) van het EG-Verdrag,
  - geraadpleegd door de Raad overeenkomstig artikel 67 van het EG-Verdrag (C5-0374/2000),
  - gelet op artikel 67 van zijn Reglement,
  - gezien het advies van de Commissie juridische zaken en interne markt over de voorgestelde rechtsgrondslag,
  - gezien het verslag van de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken en het advies van de Commissie verzoekschriften (A5-0388/2000),
1. hecht zijn goedkeuring aan het aldus gewijzigde initiatief van de Franse Republiek;
  2. verzoekt de Raad, wanneer deze voornemens is af te wijken van de door het Parlement goedgekeurde tekst, het Parlement hiervan op de hoogte te stellen;
  3. wenst opnieuw te worden geraadpleegd ingeval de Raad voornemens is ingrijpende wijzigingen aan te brengen in het initiatief van de Franse Republiek;
  4. verzoekt zijn Voorzitter het standpunt van het Parlement te doen toekomen aan de Raad en de Commissie en de regering van de Franse Republiek.

TOELICHTING

1. Achtergrond

1.1. Op welke doelgroep is het Franse initiatief gericht?

Onderdanen van derde landen voor wie visumplicht geldt, die houder zijn van een nationaal visum voor verblijf van langere duur (d.w.z. meer dan drie maanden), afgegeven door een lidstaat die de nauwere Schengensamenwerking toepast, en die in afwachting zijn van de afgifte van een verblijfstitel in die lidstaat.

1.2. Wat is de stand van zaken?

Volgens het geldende communautaire recht kan deze onderdaan van een derde land zich uitsluitend op doorreis over het grondgebied van de overige lidstaten begeven om naar de lidstaat te reizen die hem een visum voor verblijf van langere duur heeft verstrekt (artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen). Vervolgens kan hij niet meer reizen in de Schengenruimte zolang hij geen verblijfstitel heeft verkregen. De afgifte van een verblijfstitel kan echter wel enige weken, soms zelfs maanden in beslag nemen (ambtelijke molens, slechte coördinatie van de diensten, controlemaatregelen).

Hierdoor bevinden onderdanen van derde landen voor wie visumplicht geldt en die houder zijn van een visum voor verblijf van langere duur zich voor wat het vrije verkeer in de Schengenruimte betreft, in de meest ongunstige situatie ten opzichte van overige onderdanen van derde landen. Er dient in dit verband op het volgende te worden gewezen:

1. onderdanen van derde landen voor wie visumplicht geldt en die houder zijn van een eenvormig visum voor kort verblijf mogen zich maximaal drie maanden lang vrij in de Schengenruimte bewegen gedurende een periode van zes maanden te rekenen vanaf hun binnenkomst;
2. onderdanen van derde landen voor wie geen visumplicht geldt, genieten op grond van hun paspoort hetzelfde recht;
3. onderdanen van derde landen die houder zijn van een visum voor verblijf van langere duur en over een verblijfstitel beschikken genieten hetzelfde recht.

1.3. Welk doel wordt nagestreefd?

Het doel van het Franse initiatief is eenvoudig en wordt in de toelichting helder geformuleerd: het vergemakkelijken van het verkeer in de Schengenruimte van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel.

1.4. Welke wettelijke bepaling wordt voorgesteld?

Deze doelstelling kan, volgens de opstellers van het Franse initiatief, het gemakkelijkst worden verwezenlijkt door de mogelijkheid te creëren het nationaal visum voor een verblijf van langere duur gelijk te schakelen met een eenvormig visum voor kort verblijf. De

betrokken onderdaan kan dan niet alleen over het grondgebied van de overige lidstaten reizen, maar ook in de Schengenruimte reizen en de externe grenzen van deze ruimte overschrijden gedurende een periode van maximaal drie maanden nadat de geldigheidsduur van zijn visum voor verblijf van langere duur een aanvang nam. Is dit niet het geval, dan blijft de werking van het visum voor verblijf van langere duur beperkt tot het rechtsgevolg dat dit visum ook nu heeft.

2. De optie van het vrije verkeer

2.1. De rechtsgrondslag

Het initiatief van de Franse Republiek hanteert als rechtsgrondslag artikel 62, lid 2, onder b), punt ii) van het EG-Verdrag, ofwel "*de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa door de lidstaten*", en artikel 63, lid 3, onder a) van het EG-Verdrag, nl. "*voorwaarden voor toegang en verblijf en normen voor de procedures voor de afgifte door de lidstaten van langlopende visa en verblijfstitels, met name met het oog op gezinshereniging*".

In de toelichting bij het initiatief van de Franse Republiek wordt voornamelijk gesproken over het vrije verkeer in de Schengenruimte en wordt "*het vergemakkelijken van het verkeer in de Schengenruimte van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel*" als doelstelling van het initiatief genoemd.

Als dat zo is, waarom dan niet artikel 62, lid 3 als rechtsgrondslag gekozen? Hierin wordt bepaald dat de Raad "*binnen een termijn van vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam [...] de volgende maatregelen aanneemt: [...] 3. maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van ten hoogste drie maanden.*"

2.2. De wettelijke bepaling

Als de doelstelling van het Franse initiatief alleen het vergemakkelijken is van het verkeer in de Schengenruimte van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel, dan volstaat het om artikel 62, lid 3 als rechtsgrondslag te kiezen.

In dat geval moet niet artikel 18 van hoofdstuk 3 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen worden gewijzigd maar artikel 21 van hoofdstuk 4, omdat in dat hoofdstuk de "*voorwaarden voor reisverkeer van vreemdelingen*" worden geregeld.

Om de doelstelling van het Franse initiatief te verwezenlijken hoeft aan paragraaf 2 van artikel 21 alleen de volgende paragraaf te worden toegevoegd: "*Het bepaalde in lid 1 is eveneens van toepassing op vreemdelingen die houder zijn van een door een lidstaat afgegeven visum voor verblijf van langere duur, en die in afwachting zijn van de effectieve afgifte van hun verblijfstitel.*"

Op die manier zouden, vanuit het oogpunt van vrij verkeer, houders van een verblijfstitel en houders van een visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel op gelijke voet worden behandeld. De afgifte van deze verblijfstitels neemt in de lidstaten, hoofdzakelijk om administratieve redenen, nl. soms weken of zelfs maanden in beslag.

Het wekt verbazing dat er in het Franse initiatief noch ten aanzien van de rechtsgrondslag, noch ten aanzien van de wettelijke bepaling voor de meest eenvoudige en directe oplossing is gekozen.

3. De werkelijke strekking van het initiatief van de Franse Republiek

In werkelijkheid, als men het initiatief nauwlettend bestudeert en verder kijkt dan de verklaarde doelstelling in de "overweging" en de toelichting, wordt duidelijk dat het initiatief een dubbele doelstelling heeft:

- de eerste doelstelling is de verklaarde doelstelling: het vergemakkelijken van het verkeer in de Schengenruimte van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel (N.B. zonder hun echter dezelfde rechten te verlenen als die worden verleend aan houders van een verblijfstitel);
- de tweede doelstelling vloeit rechtstreeks voort uit de gekozen rechtsgrondslag en de gekozen wettelijke bepaling: het gaat erom de houders van een visum voor verblijf van langere duur te onderwerpen aan alle voorwaarden die worden gesteld in de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen (artikel 5, lid 1, punten a), c), d) en e)).

In dit verband dient erop te worden gewezen dat in het huidige kader van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen de visa voor verblijf van langere duur nationale visa zijn die worden afgegeven door de lidstaten overeenkomstig de eigen wetgeving.

Door voor te stellen dat deze visa tevens als eenvormige visa voor kort verblijf gelden, mits de verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor binnenkomst als bepaald in artikel 5, lid 1, punten a), c), d) en e), wijzigt het Franse initiatief in werkelijkheid het Akkoord van Schengen op een belangrijk punt: de visa voor verblijf van langere duur zijn strikt genomen niet langer nationale visa, maar worden in zekere zin "eenvormig".

Dit houdt vanuit beleidsoogpunt in dat de procedure voor de toekenning van visa voor verblijf van langere duur in de praktijk wordt afgestemd op de procedure die geldt voor eenvormige visa van kort verblijf.

In dat geval moet de voorafgaande raadplegingsprocedure van het Uitvoerend Comité, overeenkomstig artikel 17, lid 2 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen, ook gelden voor de toekenning van visa voor verblijf van langere duur.

Volgens deze procedure heeft iedere lidstaat het recht van de overige deelnemers aan het Schengeninformatiesysteem te vragen geraadpleegd te worden over iedere visumaanvraag van onderdanen van bepaalde derde landen. Als de lidstaat die gebruik maakt van dit recht zijn veto uitspreekt over een visumaanvraag, mag dit visum niet worden toegekend.

Als dat zo is, kan de algemene opzet van het initiatief van de Franse Republiek als volgt worden samengevat:

1. de behandeling van een aanvraag van een visum voor verblijf van langere duur zal voortaan plaatsvinden volgens de procedure die geldt voor een eenvormig visum van kort verblijf;
2. als in de loop van de behandeling geen enkele lidstaat bezwaar maakt tegen de aanvraag, geldt het "nationale" visum voor verblijf van langere duur tevens als eenvormig visum voor kort verblijf: de houder mag zich gedurende drie maanden vrijelijk bewegen in de Schengenruimte, alvorens zijn verblijfstitel te verkrijgen.
3. Als een lidstaat in de loop van de behandeling bezwaar maakt, kan de houder van het visum voor verblijf van langere duur net als nu alleen een doorreis in de Schengenruimte maken om zich te begeven naar het grondgebied van de lidstaat van bestemming (het huidige artikel 18).

4. Conclusie

De rapporteur onderschrijft in principe de twee doelstellingen van het Franse initiatief, te weten:

1. Vergemakkelijken van het vrije verkeer in de Schengenruimte voor onderdanen van derde landen die rechtmatig zijn toegelaten tot het grondgebied van een lidstaat;
2. Voortgaan op de weg van de harmonisering van de toekenningsvoorwaarden voor visa voor verblijf van langere duur, zoals bepaald in artikel 63, lid 3) van het EG-Verdrag.

De rapporteur is echter van mening dat beide doelstellingen een meer globale en geïntegreerde aanpak verdienen: de strekking van het Franse initiatief is te fragmentarisch en de wettelijke bepaling te onevenwichtig.

Daarom stelt de rapporteur voor het Franse initiatief te amenderen waarbij hij zich baseert op de verklaarde doelstelling, nl. het vergemakkelijken van het verkeer in de Schengenruimte van houders van een nationaal visum voor verblijf van langere duur die in afwachting zijn van hun verblijfstitel.

Als de lidstaten besluiten -wat de rapporteur hoopt- zich te oriënteren op een eenvormig visum voor verblijf van langere duur, dan moet dit besluit binnen het kader van een samenhangend en globaal initiatief vallen. Idealiter zou de Commissie hier trouwens het initiatief voor moeten nemen.

5. Slotopmerking

Of men nu uitgaat van het wettelijk kader dat wordt voorgesteld in het initiatief van de Franse Republiek of van het alternatieve kader dat de rapporteur voorstelt, er moeten wijzigingen worden aangebracht, niet alleen in de tekst van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en de Gemeenschappelijke Visuminstructie, maar ook in het gemeenschappelijk handboek inzake controle aan de buitengrenzen. Dit document -dat toch een belangrijk element vormt van het Schengenacquis- is helaas

vertrouwelijk. Zelfs de kandidaat-lidstaten waarmee toetredingsonderhandelingen worden gevoerd, en die het Schengen-acquis integraal moeten overnemen, hebben, op enkele specifieke uitzonderingen na, geen toegang tot de bijlagen 6b, 6c en 14b van genoemd gemeenschappelijk handboek (besluit van het Uitvoerend Comité van 16 september 1998 SCH/Com-ex (98) 35, 2e herziening, gepubliceerd in PB L 239 van 22 september 2000, blz. 202)!

De rapporteur is van mening dat een dergelijke situatie vanuit democratisch oogpunt absoluut onaanvaardbaar is. In de huidige situatie neemt de Raad, overeenkomstig de bepalingen van artikel 67 van het EG-Verdrag, in uiterst gevoelige dossiers besluiten zonder enige effectieve parlementaire controle, omdat het Europees Parlement alleen geraadpleegd wordt en de nationale parlementen buitenspel staan. Voeg daar nog eens aan toe de geheimzinnigheid die wordt betracht ten aanzien van bepaalde besluiten en procedures en er kan niet anders dan geconcludeerd worden dat we ons hier in een waar democratisch niemandsland bevinden.

ADVIES VAN DE COMMISSIE JURIDISCHE ZAKEN EN INTERNE MARKT

aan de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken inzake het initiatief van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van een voorstel voor een verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur (9667/2000 – C5-0374/2000 – 2000/0810(CNS))

Rapporteur voor advies: Diana Paulette Wallis

Geachte Voorzitter,

Bij schrijven van 7 november 2000 heeft u de Commissie juridische zaken en interne markt verzocht zich te buigen over de rechtsgrondslag van bovengenoemd initiatief. Onze commissie heeft deze kwestie behandeld op haar vergadering van 28 november 2000.

Het initiatief

De kern van het initiatief luidt als volgt:

"Artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen wordt **vervangen** door de volgende tekst:

Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door een lidstaat overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Een dergelijk visum *kan* gedurende drie maanden te rekenen vanaf de oorspronkelijke geldigheidsdatum ervan, *tevens als eenvormig visum voor kort verblijf gelden*, mits de houder ervan voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst genoemd in artikel 5, lid 1, onder a, c, d en e. Is dit laatste niet het geval, dan verleent dit visum de houder ervan alleen het recht op doorreis over het grondgebied van de overige lidstaten, teneinde zich naar het grondgebied te begeven van de lidstaat die het visum heeft afgegeven, tenzij hij niet voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a, d en e, genoemde voorwaarden of indien hij voorkomt op de nationale signaleringslijst van de lidstaat over het grondgebied waarvan de doorreis wordt gewenst."

De rechtsgrondslagen in kwestie

Het initiatief is gebaseerd op *de artikelen 62, lid 2, onder b), punt ii) en 63, lid 3, onder a)* van het EG-Verdrag

De eerste van deze bepalingen heeft betrekking op visa voor voorgenomen verblijven van *ten hoogste drie maanden*, en met name op "de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa door de lidstaten". Hiervoor is in de Raad (nog) **eenparigheid van stemmen** vereist. (zie artikel 67, leden 1 en 4).

De tweede bepaling heeft betrekking op maatregelen inzake immigratiebeleid en met name op het gebied van "voorwaarden voor toegang en verblijf en normen voor de procedures voor de afgifte door de lidstaten van langlopende *visa* en *verblijfstitels*, met name met het oog op

gezinshereniging". Hiervoor is in de Raad *eenparigheid van stemmen* vereist (zie artikel 67, lid 1).

In het amendement van de heer Deprez wordt ervoor gepleit *uitsluitend* te verwijzen naar **artikel 62, lid 3** van het EG-Verdrag. Deze bepaling is de uitdrukkelijke rechtsgrondslag voor "maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten *gedurende een periode van ten hoogste drie maanden*". Hiervoor is in de Raad *eenparigheid van stemmen* vereist (zie artikel 67, lid 1).

Waarom wordt in het initiatief verwezen naar de artikelen 62, lid 2, onder b), punt ii) en 63, lid 3, onder a)?

De Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen was een internationale publiekrechtelijke overeenkomst en viel dus buiten het EG-Verdrag en EU-Verdrag.

In artikel 2, lid 1, tweede alinea van het Protocol tot opnemng van het Schengen-acquis (dat als bijlage bij het EU-Verdrag *en* het EG-Verdrag is gevoegd) wordt bepaald dat de Raad met eenparigheid van stemmen, in overeenstemming met de desbetreffende bepalingen van de Verdragen, de rechtsgrondslag vaststelt voor elk van de bepalingen en besluiten die het Schengen-acquis vormen.

In zijn besluit 1999/436/EG van 20 mei 1999 had de Raad besloten dat de rechtsgrondslagen van artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen de artikelen 62, lid 2 en 63, lid 3 van het EG-Verdrag zijn (PB L 176 van 10.7.1999). Het besluit van 20 mei 1999 is dus niet zelf de rechtsgrondslag van artikel 18. Het behoort tot het secundair gemeenschapsrecht en dus onderhevig aan de juridische controle van het Hof van Justitie (zie artikelen 220 en 311 van het EG-verdrag).

In het initiatief wordt voorgesteld artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering te wijzigen.

Het is dus begrijpelijk dat de artikelen 62, lid 2 en 63, lid 3 in het initiatief worden vermeld.

Het is ook verklaarbaar waarom artikel 63, lid 3 nader gepreciseerd wordt door de letter a) toe te voegen (artikel 63, lid 3, *onder a*))

Het is echter moeilijk te begrijpen waarom artikel 62, lid 2 nader gepreciseerd wordt door letter b), *punt ii*) toe te voegen. Dit laatste is slechts van toepassing voor visa voor voorgenomen verblijven van *ten hoogste drie maanden*, en met name voor "de procedures en voorwaarden voor de afgifte van visa door de lidstaten". We wijzen er nogmaals op dat *een visum voor een verblijf van langer dan drie maanden*, volgens de formulering in het initiatief, "gedurende drie maanden te rekenen vanaf de oorspronkelijke geldigheidsdatum ervan, *tevens als eenvormig visum voor kort verblijf kan gelden*". Dit betekent geenszins dat een visum voor een verblijf van langer dan drie maanden een eenvormig visum voor kort verblijf *is*, d.w.z. een visum voor een verblijf korter dan drie maanden. Een dergelijke gelijkstelling zou overigens absurd zijn.

De verwijzing naar artikel 62, lid 2, onder b), punt ii) is dus niet gerechtvaardigd.

De foutieve vaststelling van de rechtsgrondslag van het huidige artikel 18

In het besluit van de Raad van 20 mei 1999 heeft de Raad foutief artikel 62, lid 2 als een van de rechtsgrondslagen van artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen vastgesteld. Artikel 18 heeft betrekking op visa voor verblijven *van langere duur* terwijl artikel 62, lid 2, onder a) betrekking heeft op "de normen en procedures die de lidstaten bij de uitvoering van *personencontroles* aan die grenzen in acht moeten nemen" en artikel 62, lid 2, onder b) betrekking heeft op "de voorschriften inzake visa voor voorgenomen verblijven *van ten hoogste drie maanden*". Artikel 63, lid 3 zou op zichzelf een toereikende rechtsgrondslag geweest zijn van artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen.

Bovendien zal hetgeen in artikel 62, lid 2, onder b) wordt bepaald binnen een termijn van vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam worden onderworpen aan hetzij een besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen hetzij de medebeslissingsprocedure (zie art. 67, leden 3 en 4), terwijl voor hetgeen in artikel 63, lid 3 wordt bepaald eenparigheid van stemmen blijft gelden.

Een procedure die goedkeuring met gekwalificeerde meerderheid van stemmen of medebeslissing vereist, is **onverenigbaar** met een procedure die eenparigheid van stemmen vereist (zie het arrest over de taalkundige verscheidenheid in de informatiemaatschappij *mutatis mutandis*).¹

Is verwijzing naar artikel 62, lid 3 gerechtvaardigd?

Rechtvaardigt de inhoud van artikel 18 als voorgesteld in het initiatief een *aanvullende* rechtsgrondslag?

Het (**huidige**) artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen luidt als volgt:

"De visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door iedere overeenkomstsluitende partij overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Een dergelijk visum geeft de houder daarvan het recht over het grondgebied van de overige overeenkomstsluitende partijen door te reizen, teneinde zich te begeven naar het grondgebied van de overeenkomstsluitende partij die het visum heeft verleend, tenzij hij niet kan voldoen aan de in artikel 5, lid 1, onder a), d) en e), bedoelde voorwaarden voor binnenkomst, of gesignaleerd staat op de nationale signaleringslijst van de overeenkomstsluitende partij over wier grondgebied hij wenst door te reizen."

De kern van het initiatief luidt echter als volgt:

"*Artikel 18 van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen* wordt **vervangen** door de volgende tekst:

Visa voor een verblijf van langer dan drie maanden zijn nationale visa welke door een lidstaat overeenkomstig de eigen wetgeving worden afgegeven. Een dergelijk visum kan gedurende drie maanden te rekenen vanaf de oorspronkelijke geldigheidsdatum

---

¹ Arrest d.d. 23 februari 1999, zaak C-42/97, Europees Parlement v. Raad, Jurisprudentie blz. I-869, punten 38-43 (betreffende de rechtsgrondslagen van de ex-Artikelen 130 (industrie, eenparigheid) en 128 (cultuur, medebeslissing)).

ervan, tevens als eenvormig visum voor kort verblijf gelden, mits de houder ervan voldoet aan de voorwaarden voor binnenkomst genoemd in artikel 5, lid 1, onder a, c, d en e. Is dit laatste niet het geval, dan verleent dit visum de houder ervan alleen het recht op doorreis over het grondgebied van de overige lidstaten, teneinde zich naar het grondgebied te begeven van de lidstaat die het visum heeft afgegeven, tenzij hij niet voldoet aan de in artikel 5, lid 1, onder a, d en e, genoemde voorwaarden of indien hij voorkomt op de nationale signaleringslijst van de lidstaat over het grondgebied waarvan de doorreis wordt gewenst."

Het initiatief voegt dus een substantieel element toe aan artikel 18.

Voor de ongewijzigde elementen is zoals aangetoond rechtgrondslag artikel 63, lid 3, onder a) vereist.

Het nieuwe element betreft "maatregelen tot vaststelling van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen vrij kunnen reizen op het grondgebied van de lidstaten gedurende een periode van *ten hoogste drie maanden*". Dit rechtvaardigt een verwijzing naar artikel 62, lid 3, van het EG-Verdrag.

Kan een besluit dat gebaseerd is op rechtsgrondslag X gewijzigd worden door een besluit dat gebaseerd is op rechtsgrondslag Y?

Het antwoord is *ja*, mits het wijzigingsbesluit is gebaseerd op een rechtsgrondslag die *dezelfde goedkeuringsprocedure* als het te wijzigen besluit vereist. Het wijzigingsbesluit is dan de *actus contrarius* van het te wijzigen besluit.

In het onderhavige geval is de foutieve rechtsgrondslag van het huidige artikel 18 een combinatie van de artikelen 62, lid 2 en 63, lid 3. Voor beide is eenparigheid van stemmen in de Raad vereist.

De rechtsgrondslag die wij hier voorstellen voor de wijziging van artikel 18 zijn de artikelen 63, lid 3, onder a) en 62, lid 3 waarvoor in beide gevallen eenparigheid van stemmen in de Raad is vereist.

Conclusie

De Commissie juridische zaken en interne markt besluit met algemene stemmen¹ dat de juiste rechtsgrondslag voor het Franse initiatief de combinatie van de artikelen 63, lid 3, onder a) en 62, lid 3, van het EG-Verdrag is.

Hoogachtend,

(w.g.) Ana Palacio Vallelersundi

---

¹ Bij de stemming waren aanwezig: de heer Rothley (waarnemend voorzitter), de heer Beysen (ondervoorzitter), mevrouw Wallis (rapporteur), de leden Fiori, Fourtou, Lord Inglewood, Koukiadis, Lehne, Nassauer, Speroni en Wuermeling.

28 november 2000

ADVIES VAN DE COMMISSIE VERZOEKSCHRIFTEN

aan de Commissie vrijheden en rechten van de burger, justitie en binnenlandse zaken

inzake het voorstel van de Franse Republiek met het oog op de aanneming van de verordening van de Raad inzake vrij verkeer met een visum voor verblijf van langere duur (9667/2000-C5-0374/2000 - 2000/0810 (CNS))

Rapporteur voor advies: Jean Lambert

PROCEDUREVERLOOP

De Commissie verzoekschriften benoemde op haar vergadering van 10 oktober 2000 Jean Lambert tot rapporteur voor advies.

De commissie behandelde het ontwerpadvies op haar vergaderingen van 6/7 november 2000 en 27/28 november 2000.

Op laatstgenoemde vergadering hechtte zij met 9 stemmen voor bij 1 onthouding haar goedkeuring aan de hierna volgende conclusies.

Bij de stemming waren aanwezig: Roy Perry, waarnemend voorzitter en eerste ondervoorzitter; Proinsias De Rossa, tweede ondervoorzitter; Luciana Sbarbati, derde ondervoorzitter; Jean Lambert, rapporteur voor advies; Herbert Bösch, Felipe Camisón Asensio, Laura González Álvarez, Ioannis Marinou, Véronique Mathieu en María Sornosa Martínez.

MOTIVERING

I. Inleiding

De Franse minister van Binnenlandse Zaken heeft, zo meldt "Agence France Presse", op zijn persconferentie over het voorstel het volgende verklaard:

Frankrijk zal tijdens zijn EU-voorzitterschap zijn Europese partners voorstellen een "geharmoniseerde verblijfsvergunning van langere duur" voor alle lidstaten in te voeren. Een dergelijke harmonisatie zou een voorwaarde voor een volledige integratie van deze belanghebbenden kunnen zijn.

Naar aanleiding van deze verklaring, zou de Europese bevolking een fundamenteel, algemeen voorstel mogen verwachten, maar het Parlement ontving niet meer dan een initiatief van de Franse Republiek voor een uit slechts drie artikelen bestaande verordening van de Raad.

II. Het voorstel of een betere wetgevingsprocedure

De werkingssfeer van het voorstel is zeer beperkt. Het heeft alleen betrekking op de artikelen 62(2)(b)(ii) en 63(3)(a), en geldt voor lidstaten die onder de Schengen-overeenkomsten vallen. De rapporteur van de Commissie vrijheden en rechten van de burger, de heer M.J. Deprez, heeft een gedegen juridische beoordeling gemaakt die de Commissie verzoekschriften onderschrijft: zij steunt zijn opvatting dat er een andere rechtsgrond moet worden gekozen. Er zij op gewezen dat de burgers en hun verkozen vertegenwoordigers een algemene, begrijpelijke wetgeving verwachten die zo duidelijk mogelijk is geformuleerd. De commissie vreest dat er bij de interpretatie door douaneambtenaren verwarring kan ontstaan als langlopende visa een soortgelijke status zouden krijgen als kortlopende, wat tot meer verzoekschriften aan het Parlement zou kunnen leiden. Voorts vreest de commissie dat het voorstel geen oplossing biedt voor de kwestie van de toelaatbare tijd voor de doorreis aan het einde van het verblijf, wat eveneens tot problemen heeft geleid.

De hoeveelheid verzoekschriften (zie bijlage) wijst erop dat visa en verblijfsvergunningen in veel gevallen nodig zijn voor gezinsherenigingen wanneer EU-burgers met iemand uit een derde land trouwen. Door de voortschrijdende globalisering zal dit steeds vaker voorkomen. Wanneer houders van een visum voor verblijf van langere duur als ingezetenen worden beschouwd, kunnen zij gebruik maken van soortgelijke rechten op het gebied van het vrij verkeer als hun ouders.

Voor een duidelijke en algemene Gemeenschapswetgeving moet, zo bepaalt het Verdrag, een voorstel door de Europese Commissie worden ingediend op grond van artikel 67 van het EG-Verdrag en niet door de Raad. Dit voorstel moet vóór 1 mei 2005 aan de Raad en het Parlement worden voorgelegd, d.w.z. vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam op 1 mei 1999. Bijgevolg moet het voorstel alle aspecten omvatten van de artikelen 62 en 63 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.

De Raad zou moeten ophouden met dit soort fragmentaire wetgeving naar intergouvernementeel model en zich aan de communautaire wetgevingsprocedures moeten houden. Hij moet aanvaarden dat het de taak is van de Europese Commissie om maatregelen inzake de overschrijding van interne en externe grenzen, over asielzoekers, vluchtelingen, ontheemden en immigratiebeleid voor te stellen, gebaseerd op de artikelen 62 en 63 van het EG-Verdrag. Fragmentaire wetgeving is een droom voor advocaten, maar een nachtmerrie voor burgers.

De Raad en de Commissie zouden moeten profiteren van het feit dat het "Schengen-acquis" thans een vast bestanddeel is van de EU, en adequate wetgeving moeten creëren voor die lidstaten die voor deelname aan Schengen hebben gekozen, om meer transparantie en duidelijkheid te bereiken.

CONCLUSIES

De Commissie verzoekschriften is van mening dat:

1. de Raad niet langer fragmentaire voorstellen over de, onder de artikelen 62 en 63 van het EG-Verdrag vallende kwesties, bij het Parlement zou moeten indienen;

2. de Commissie voor de lidstaten die bij het Schengenproces betrokken zijn, wetgeving zou moeten voorstellen waarin rekening wordt gehouden met alle aspecten van de artikelen 62 en 63 van het EG-Verdrag;
3. ook de kwestie van de doorreistijd aan het einde van een verblijf moet worden bestudeerd;
4. de diensten van het Parlement regelmatig advies moeten inwinnen bij de Commissie verzoekschriften, wanneer de gebieden waarvoor wettelijke voorschriften worden vastgesteld, aspecten betreffen waarover verzoekschriften zijn ingediend.

1. Nr. 248/87, ingediend door de Belangengemeenschap van met buitenlanders gehuwde vrouwen (een Duitse vereniging) betreffende de vrijstelling van visumplicht voor gezinsleden van EU-burgers binnen de EG.
2. Nr. 434/87, ingediend door de heer R. Lambert namens de Duits/Filipijnse vereniging SAAR e.v. betreffende een visum voor buitenlandse echtgenoten.
3. Nr. 29/89, ingediend door de heer Wolfgang Reiter (Duitser) betreffende de visumweigering door de Franse autoriteiten aan een met een Duits onderdaan gehuwde Indiase.
4. Nr. 44/90, ingediend door de LANDESGESCHÄFTSFÜHRUNG DES BUNDES DER SELBSTÄNDIGEN e.V. (Duits), over de visumplicht voor echtgenoten uit derde landen.
5. Nr. 543/90 van de heer Walter Riester (Duitser) over de afschaffing van visumplicht voor Turkse onderdanen.
6. Nr. 84/91 van de heer Herbert Linke (Duitser) over de versoepeling van visumvoorwaarden voor uit derde landen afkomstige echtgenoten.
7. Nr. 281/91 van mevrouw Waltraud Valynseele, Duitse en Franse nationaliteit, met betrekking tot het verstrekken van een paspoort.
8. Nr. 288/91, ingediend door de heer Gernot Weidler, Duitse nationaliteit, inzake visumplicht voor kinderen uit derde landen.
9. Nr. 268/92, ingediend door de Fritz-Steinhoff-Gesamtschule (Duits) inzake de hoge visakosten die leerlingen uit derde landen moeten betalen bij reizen naar Frankrijk.
10. Nr. 477/93 van mevrouw Sofie Dittmann (Duitse) over de visumplicht voor haar echtgenoot.
11. Nr. 519/93 van de heer Henri Wolfs (België) over een probleem met een visum.
12. Nr. 526/93, ingediend door de heer Oscar Acedo, Spanjaard, over de afgifte van een visum voor een bezoek aan Spanje.
13. Nr. 574/93, ingediend door Gunter Feneis, Duitser, over de visumplicht voor burgers uit derde landen.
14. Nr. 169/94, ingediend door de heer Jonathan Utting, Brit, over de weigering van de Britse autoriteiten om zijn vrouw een visum te verstrekken.
15. Nr. 311/94, ingediend door de heer Francis Lettelier, Fransman, over een visumkwestie.
16. Nr. 531/94, ingediend door mevrouw Sylvia Möhle, Duitse nationaliteit, over een

visumprobleem.

17. Nr. 1008/94, ingediend door Gernot Bach, Duitser, over de weigering zijn zoon een visum te verstrekken.
18. Nr. 1108/94, ingediend door de heer Gaitzsch-Lhafi, Duitser, namens de "Marokkanisch-Deutsche Gesellschaft e.V.", over de visumplicht voor Marokkaanse echtgenoten van Duitse staatsburgers.
19. Nr. 1150/94, ingediend door de heer Jonathan Gill (Brit), over de weigering van de Britse overheid om zijn vrouw een visum te verlenen.
20. Nr. 427/95, ingediend door de heer en mevrouw George, Britse nationaliteit, over de weigering van de Britse ambassade in Moskou om een inreisvisum voor het VK te verlenen.
21. Nr. 458/97, ingediend door de oudervereniging van de moslemgemeenschap (VZWO) in Reutlingen (Duitsland), medeondertekend door meer dan 2000 personen, inzake de invoering van visum- en verblijfsvergunning voor Turkse kinderen.
22. Nr. 551/97, ingediend door mevrouw Liselotte Turan (Duitse), over het vrij verkeer van burgers uit derde landen in de Europese Unie.
23. Nr. 783/97, ingediend door de heer Jannis Goudoulakis, Griekse nationaliteit, namens de "Ausländerbeirat" (adviescollege voor buitenlanders) van de stad Leverkusen over visum- en verblijfsvergunningsplicht voor minderjarige buitenlandse burgers uit derde landen.
24. Nr. 1062/97, ingediend door mevrouw Nuala Mole (Britse), over de weigering van de Britse autoriteiten om mevrouw Chandrika Shingadia (Indiase) een visum te verstrekken om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen.
25. Nr. 84/98, ingediend door de heer Addelkader Kechairi (Algerijn), over de weigering van een visum op het Spaanse consulaat in Oran.
26. Nr. 527/99, ingediend door de heer David Boyle (Brit), over de Britse immigratiewetgeving.